

Chương 26

Hồng Nơ Bảo Chúa

Cửa phòng nhỏ nơi đại điện bỗng mở ra.

Đàng trước điện, một số bạch y lão nhân đã ứng hầu sẵn đều một lượt cúi đầu nói:

- Xin yết kiến Bảo Chúa.

Tức thì từ bên trong cách cửa hiện ra một thiếu nữ, quần áo trắng như tuyết. Theo sau có hai con tỳ nữ hầu hạ.

Bạch y thiếu nữ này trạc độ mười sáu tuổi, mặt đẹp như hoa, đôi môi đỏ thắm, ngực căng phồng. Mắt nàng như có một hấp lực quyến rũ khiến ai trông thấy cũng phải cảm mến.

Vừa bước ra thính đường, nàng quét một luồng nhãn quang về phía môn nhân, nói:

- Bôn cung đã xảy ra việc gì hãy nói mau!

Bạch Y lão nhân bước tới, nói:

- Thưa Bảo chúa! Vừa rồi có một chàng trai xông vào bôn cung đòi hai người vừa bị bắt.

Bạch Y thiếu nữ chính là Hồng Nơ, Bảo Chúa Hắc Thạch Bảo Động.

Hồng Nơ Bảo Chúa hỏi:

- Hắn tên gì?

- Lâm Viết Hùng!

- Có liên quan gì với hai người vừa bị bắt?

- Cha rõ! Vì hắn vừa vào thì đã bị lọt dưới hầm Thập Nhị Tuyết Lan.

- Như thế tức là hắn đã bị bỏ mạng rồi phải không?

- Thưa Bảo chúa! Không ai có thể sống nổi khi rơi xuống hầm tuyết, trừ khi có lệnh Bảo chúa cho phép kẻ ấy sống.

- Như vậy thì tốt lắm! Chúng ta không cần bận tâm đến chuyện đó nữa.

Dứt lời, Hồng Nơ Bảo Chúa quay sang hỏi hai con tỳ nữ hầu:

- Kim Ngọc Tiên Nữ! Ta giao cho hai người trông nom cô gái trong thạch lao cho cẩn thận đấy nhé!

Hai tỳ nữ tha:

- Chúng tôi đã bố trí rất chu đáo.

Hồng Nơ Bảo Chúa lại quay qua bọn cung nhân ra lệnh:

- Thôi, các người ai lui về cung này lo nhiệm vụ thường ngày.

Lệnh Bảo chúa vừa ban ra, mọi người đều lần lượt tản mát.

C Cửa Cung điện đóng lại, đèn trong Vương Cung tắt hết. Bầu không khí im lìm lại trở về với Thạch Động.

Bấy giờ Địa Vương Quyền dắt Lâm Viết Hùng đi theo đám tỳ nữ.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Đại ca định đi kiếm cô gái lúc này phải không?

Địa Vương Quyền lắc đầu:

- Không nên đùa dai! Bây giờ chúng ta lên vào hậu cung của Bảo chúa xem sao!

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Hậu cung của Bảo chúa ở nơi nào, đại ca đã biết chưa?

- Cứ đi theo bọn cung nữ này sẽ biết. Chúng ta và chúng mặc cùng một kiểu áo tất nhiên đều là cung nữ hầu hạ nơi Cung điện.

Lâm Viết Hùng gật đầu, lệnh mệnh theo sau đám cung nữ hơn mười người.

Chúng kéo nhau đến một căn phòng có ánh đèn sáng rực. Bên trong có giường ngà, đệm nhung trông thật sang trọng. Trước cửa sổ yên lặng dưới ánh trăng huyền đặng có đôi nam nữ thanh niên. Nữ là Hồng Nơ Bảo Chúa, còn nam là Đoàn Đầu Nhân Lâm Thế Anh.

Hai người chống tay vào thành cửa sổ nhìn ra ngoài trời. Mặt mỗi người đều buồn hiu, hình như bên trong có gì giận hờn nhau vậy.

Trong cảnh lặng lẽ lúc ban đêm, có lẽ là lúc thuận tiện để cho con người hồi tưởng lại những gì đau buồn trong mọi hoàn cảnh riêng biệt của mình.

Bồng Hồng Nơ Bảo Chúa kè sát vào vai Đoạn Đầu Nhân, thỏ thẻ:

- Sao không đi ngủ?

Đoạn Đầu Nhân trầm ngâm không trả lời, chỉ thở dài miên man nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh.

Hồng Nơ Bảo Chúa chờ đợi một lúc không thấy chàng đáp lời, cũng buồn bã nói:

- Thiếu hiệp đã thay đổi y kiến rồi sao? Không muốn làm tròn lời hứa ư?

Đoạn Đầu Nhân nói:

- Ta không phải là kẻ hèn hạ, không biết trọng lời hứa.

Hồng Nơ Bảo Chúa cười khúc khích, nhưng đôi mắt đắm lệ:

- Tôi biết rồi! Có lẽ thiếu hiệp đang mơ tưởng đến người yêu?

Đoạn Đầu Nhân gật đầu:

- Phải!

Hồng Nơ Bảo Chúa nói:

- Nhưng Em cũng yêu Anh!

Đoạn Đầu Nhân lắc đầu:

- Tình yêu không phải đến bằng sự bắt buộc. Sỡ dĩ ta phải ở lại đây là để làm tròn lời hứa cứu Xuân Chờ sư tỷ của ta mà thôi.

Hồng Nơ Bảo Chúa thở dài nói:

- Nếu tôi không bắt buộc thì làm sao chúng ta có thể cùng chung sống với nhau trong bao nhiêu ngày?

- Nhưng sau đó thì không còn gì nữa cả.

Hồng Nơ Bảo Chúa để đôi dòng lệ chảy xuống hai gò má bóng láng như hai viên ngọc. Nàng nói:

- Dù sau này Anh có phụ bạc lòng ưu ái của em đi nữa thì cũng chẳng sao. Đời em chỉ cần gần gũi Anh trong bao nhiêu lâu cũng đã đủ lắm rồi.

Lời nói của nàng làm cho Đoạn Đầu Nhân cảm thấy khó chịu.

Cả hai đều im lặng. Một sự im lặng nặng nề.

Đoạn Đầu Nhân nói:

- Xin mời Bảo chúa vào nghỉ. Tôi cha thể ngủ bây giờ được.

- Tại sao?

- Tôi không hiểu nữa.

- Trong thời gian qua, em đã làm gì không vừa lòng anh chẳng?

- Không có gì cả!

- Thế thì anh đừng hờn giận làm chi. Em không bắt anh phải giữ mãi tình yêu của em đối với anh ngoài thời gian chúng ta đã hứa.

- Nhưng tại sao Bảo chúa lại có hành động lạ lùng như vậy?

- Em cha thể nói rõ hoàn cảnh và trách nhiệm của em cho anh biết được.

Đoạn Đầu Nhân đứng lặng thinh.

Hồng Nơ Bảo Chúa hỏi:

- Cô nàng hôm trước thoát khỏi nơi đây có phải là người yêu của anh không?

- Tôi không thể nói người yêu của tôi cho cô nương biết, vậy chớ tò mò!

Hồng Nơ Bảo Chúa hỏi:

- Nàng ấy thật yêu anh sao?

- Dĩ nhiên!

Chàng cha nói dứt tiếng thì bên ngoài có một tiếng động vang lên:

Ầm!....

Cách cửa phòng bị đá tung ra.

Đoạn Đầu Nhân và Hồng Nơ Bảo Chúa đều kinh hãi trở mắt nhìn ra ngoài cửa.

Bên ngoài lúc bấy giờ đã đứng sững một bóng người thân hình ẻo lã. Bóng người đó là một giai nhân áo vàng.

Đoạn Đầu Nhân thoáng thấy buộc miệng la lên:

- Ô! Lư Hoàng Yên!

Đúng vậy, cô gái áo vàng vừa xuất hiện chính là Lư Hoàng Yên.

Sắc mặt Lư Hoàng Yên chứa đầy căm phẫn, nàng quát lên:

- Lâm Thế Anh! Thật không biết nhục.

Giọng nói của nàng run run làm cho Đoạn Đầu Nhân biết nàng căm hận đến cực độ.

Thật ra, Lư Hoàng Yên đã vì Đoạn Đầu Nhân mà mạo hiểm vào đây. Nàng đã bỏ không biết bao nhiêu công phu để dò xét các cơ quan trong Thạch Động, nhưng không sao vào được.

Nàng cứ quanh quẩn mãi và ôm mối hận lòng. Một ngày Đoạn Đầu Nhân còn ở trong Thạch Động nàng tưởng chừng như đã một tháng vậy.

Làm sao chịu nổi cái cảnh oái oăm khi biết người yêu mình đang chung sống với một kẻ khác.

May cho nàng, vừa rồi lại gặp được miệng hầm địa đạo của Địa Vương Quyền.

Nàng mạo hiểm theo đường hầm ấy chui vào Thạch Động mà không bị một sức cản trở nào.

Lẽ ra, nếu nàng trầm tĩnh thì nàng sẽ lén lút vào hậu điện để ám hại Hồng Nơ không khó khăn gì. Đáng này vì trông thấy Đoạn Đầu Nhân đứng chuyện trò với Hồng Nơ làm cho nàng tức giận đến không sao dặng được.

Nàng vung tay đánh tống khung cửa ra, đôi mắt nãy lửa hét lên chói lọi.

Đoạn Đầu Nhân đã biết Lư Hoàng Yên hiểu lầm chàng, nhưng trong hoàn cảnh này chàng không biết nói làm sao, đành ngậm miệng đứng nhìn nàng trong đau khổ.

Hồng Nơ Bảo Chúa cất giọng lạnh lùng, bước tới một bước, hỏi:

- Người là ai mà dám vào phòng riêng của ta?

Lư Hoàng Yên nghiến răng đáp:

- Ta là ai người không cần biết đến làm gì? Nhưng ta nhất định tiêu diệt những hạng người không biết nhục nhã như người.

Vừa nói, Lư Hoàng Yên vừa bước từng bước một đến trước mặt Hồng Nơ và lẹ làng xuất thủ đánh ngay vào giữa mặt.

Võ công Lư Hoàng Yên đâu phải tầm thường, nàng vừa vung ta ra, một kinh lực như vũ bão đã ào ạt với sức mạnh kinh người.

Nếu Hồng Nơ không đề phòng thì đã nát thây rồi.

Hồng Nơ hét lên một tiếng, lách mình sang một bên đánh tạt lại một chiêu thủ thế.

Hai luồng chưởng chạm nhau nổ lên một tiếng làm rung chuyển cả căn phòng.

Lư Hoàng Yên lẹ như chớp công tới ba chiêu nữa.

Trong nháy mắt mà Lư Hoàng Yên đã xuất thủ như vậy, trong giang hồ khó người bì kịp.

Hồng Nơ cũng là tay bản lĩnh, dù phải chống trả với một đối thủ nguy hiểm nàng vẫn không mất tinh thần. Hai chân đá tung lên chặn Lư Hoàng Yên không cho tiến tới.

Đồng thời nàng uốn cong mình như một cây cung nhảy dựng lên.

Lư Hoàng Yên múa đôi tay vun vút, dùng toàn lực đánh tạt ra ép Hồng Nơ vào vách.

Với thế đánh rất ác liệt này, Hồng Nơ không sao trở tay kịp.

Đoạn Đầu Nhân Lâm Thế Anh hét to:

- Yên muội hãy dừng tay.

Đôi má Lư Hoàng Yên tái nhợt đi vì căm hận, nàng quay lại nói với Đoạn Đầu Nhân:

- Sao? Người sợ ta giết nó ư? Hừ! Người thanh niên như người quả không biết nhục. Ta giết nó xong ta sẽ thanh toán người sau, đừng vội.

Trong lúc Lư Hoàng Yên đang nói chuyện với Đoạn Đầu Nhân thì Hồng Nơ đã có cơ hội gượng dậy được.

Lư Hoàng Yên nói dứt lời, quay lại tung chưởng tống vào Hồng Nơ mấy cái nữa.

Chưởng lực chạm vào vách đá nghe rung động màn đêm.

Hồng Nơ ráng sức bình sanh cắn răng chống đỡ mấy chiêu như điên cuồng của Lư Hoàng Yên, mồ hôi thấm ướt áo.

Bỗng bên ngoài có tiếng chân chạy thình thịch, và có giọng hét:

- Yêu nữ! Mày dám cả gan lên vào đây làm rộn sao? Không buông tay chịu trói còn đòi đến bao giờ?

Thì ra, bọn Bạch y lão nhân hay tin kéo đến. Chúng tất cả hơn mười hai người thuộc vào hàng cao thủ.

Hồng Nơ Bảo Chúa nhìn mười hai tên Bạch y lão nhân môn hạ, hét:

- Chúng bây có nhiệm vụ canh giữ bên ngoài, tại sao lại để con nhỏ này vào nơi hậu cung mà không hề hay biết? Thật đáng tội.

Mười hai Bạch y lão nhân sợ sệt cúi đầu nhận tội, rồi sắp thành hàng ngang tiến vào.

Đoạn Đầu Nhân hét to:

- Các ngươi không được cậy đông hiếp yếu, hãy lui mau!

Một trong mười hai lão nhân trầm giọng nói:

- Tránh đường ra! Ngươi bảo vệ cho đứa yêu nữ đó hả?

Đoạn Đầu Nhân vẫn đứng yên án ngữ trước cửa phòng hai tay đưa trước ngực thủ thế.

Bạch Y lão nhân hét:

- Ngươi nhất định cản trở ta?

- Phải! Nếu các ngươi không lui ra buộc lòng ta phải hành động.

Bạch Y lão nhân cười gằn:

- Ngươi đã tới số rồi.

Liền phát tay ra hiệu, tức thì mười một Bạch y lão nhân đồng nhau từ từ bước tới, mặt đầy sát khí.

Trong lúc đó, Lư Hoàng Yên và Hồng Nơ Bảo Chúa cũng đang đánh nhau rất kịch liệt.

Tình thế khẩn trương đến mức này rồi thì có muốn dàn xếp cũng không thể nào được nữa.

Đoạn Đầu Nhân biết Lư Hoàng Yến vì hiểu lầm chàng nên căm tức phá vỡ chủ trương của chàng, nhưng chàng không vì lỗi lầm của nàng mà để cho bọn môn nhân Thạch Động uy hiếp nàng được.

Chàng quyết bảo vệ sanh mạng Lư Hoàng Yến dù phải trả bằng giá nào.

Chỉ chớp mắt mời hai Bạch Y lão nhân đã bắt đầu phát động thế công rồi.

Mời hai đạo chưởng phong như bài sơn đảo hải rôn rập ép vào Đoạn Đầu Nhân.

Đoạn Đầu Nhân mặt đỏ phừng, không còn nhịn được nữa, bèn hét một tiếng:

- Các ngươi muốn chết!

Vừa hét, chàng vừa phóng mình lên vung tay phát ra một chưởng.

Lúc này Đoạn Đầu Nhân đang phần nộ, nên không còn nghĩ gì đến hậu quả tai hại việc an nguy của sinh mạng Xuân Chờ nữa. Chàng không để mời hai Bạch Y lão nhân vào phòng trợ lực Hồng Nơ Bảo Chúa.

Chàng múa tay đánh tạt ra như điện chớp, khiến các Bạch y lão nhân phải lùi lại!

Bùng!....

Một tiếng nổ như trời long đất lở. Tiếp theo hai tiếng rú thất thanh. Tức thì hai Bạch Y lão nhân đã bị chưởng lực của Đoạn Đầu Nhân đánh ngã rồi. Máu trong miệng phụt ra đỏ ối. Hai lão nhân bất tỉnh ngã xiu xuống đất.

Còn lại mời người, họ hợp công đánh thẳng về phía Đoạn Đầu Nhân.

Chàng tức giận, vận lực phát ra song chưởng, tiếng gió vun vút ào ạt tống tới các Bạch Y lão nhân.

Tiếng rên rĩ nổi lên vang dậy. Những thầy người lại tiếp tục ngã gục, làm cho bọn Bạch Y lão nhân không còn dám liều lĩnh nữa. Tuy nhiên, họ vẫn cầm chừng hợp thủ giao công.

Lâm Viết Hùng nói với Địa Vương Quyền:

- Đã đến lúc chúng ta nên ra mặt thanh toán Thạch Động rồi!

Địa Vương Quyền lắc đầu:

- Nguy hiểm không phải xảy ra nơi đây mà có thể xảy ra cho con bé Xuân Chờ nơi thạch lao. Chúng ta hãy đi tìm thạch lao cứu con bé ấy kéo không kịp.

Lâm Viết Hùng nghe nói kinh hãi, nắm tay Địa Vương Quyền:

- Thế thì chúng ta đi nhanh lên.

- Hãy khoang! Lúc này mặc đồ đàn bà không còn lợi gì nữa mà chỉ thêm vướng bận thôi. Hãy cởi ra đã.

Hai người lập tức cởi bỏ y phục nữ cung môn, rồi chạy tuốt về phía thạch lao.

Họ đi ngoằn ngoèo mãi không thấy thạch lao đâu cả.

Bóng tối dày đặc, đây đó rải rác những cây tuyết đóng thành băng giống nhưnhững con vật khổng lồ đang rình mồi.

Bỗng Địa Vương Quyền dừng lại lắng tai nghe ngóng rồi nói:

- Ở đây sao lại có tiếng sắt chạm nhau leng keng thế?

Lâm Viết Hùng nghe nói cũng lắng tai để ý, rồi gật đầu:

- Đúng vậy! Có tiếng sắt chạm nhau vang ra đâu đây. Hay là... Chúng đã điều động chiếc giường máy hại mạng Xuân Chờ rồi.

Địa Vương Quyền thở dài:

- Cũng có thể như vậy.

Hai người phi vun vút chạy về phía có tiếng động.

Cuối cùng, họ dừng lại trước một căn nhà đá, bên trong ánh đèn leo lét.

Lâm Viết Hùng nóng lòng vung tay đánh ra một chưởng, cửa nhà đá bật tung ra.

Thật là một cảnh tượng hãi hùng.

Cả hai người bỗng “á” lên một tiếng.

Vì trong phòng đá này không phải là thạch lao nhốt Xuân Chờ, mà là nơi cư ngụ của một quái nhân. Quái nhân đầu tóc rũ xuống lấp cả mặt mày, thân mình ôm đến nỗi có thể đếm được từng cái xương, đôi mắt sâu ngòm như hai cái lỗ hồng, đôi chân bị hai sợi dây xích đâm xuyên qua thịt khoá chặt vào vách đá. Một lối kiếm toa? ra ánh hào quang đâm sâu vào đầu người ấy. Trông thật rùng rợn.

Đứng trước con người quá bất hạnh này, Lâm Viết Hùng thấy chạnh lòng. Chẳng không ngờ trong Thạch Động lại có những hình phạt tàn nhẫn đến thế.

Bỗng quái nhân phát tay một cái, một luồng kinh phong từ trong phòng đá phát ra đánh xéo vào ngực chàng.

Với công lực như vậy, quái nhân phải là một cao thủ trên giang hồ. Nhưng tại sao quái nhân thân tàn ma dại như vậy mà trong người cha mất hết công lực?

Tuy bấy giờ, Lâm Viết Hùng đã đề phòng nên kịp thời đối phó. Chàng vận dụng chiêu Định Thân Pháp trong Cửu Ma Dương Công để chống lại.

Luồng chưởng phong của quái nhân đánh “bùng” nhưng Lâm Viết Hùng vẫn đứng trơ trơ không hề lay chuyển.

Quái nhân hét lên:

- Ngươi là ai?
- Lâm Viết Hùng!
- Môn đệ của phái nào?
- Đồ đệ của Quỷ Thập lão nhân.
- Đồ đệ của Quỷ Thập lão nhân?
- Phải!

Đôi mắt sâu của quái nhân bỗng phát ra hai tia sáng quét thẳng vào mặt hai người.

Rồi bỗng quái nhân ngửa mặt lên trời cười và nói:

- Đến nay ta mới có thể gặp được một người tin cậy được.

Ng ơi còn trẻ mà võ công ngươi khá cao đây.

Lâm Viết Hùng và Địa Vương Quyền cha hiểu gì cả.

Quái nhân hỏi:

- Các ngươi vào đây với mục đích gì?

Lâm Viết Hùng nói:

- Để cứu hai người bạn.

- Ô! Vừa rồi ta có nghe tiếng động nơi Vương Cung, chắc các ngươi đã giao đấu với bọn môn hạ Thạch Động phải không?

Lâm Viết Hùng đáp:

- Không! Đó là hai người bạn chúng tôi đang tranh...

Quái nhân nói:

- Nếu ta giao trả hai người bạn của các người thì các người có đòi hỏi điều gì nữa không?

- Không!

- Thế thì tốt lắm!

Dứt lời, quái nhân đưa tay đánh vào một cái chuông vàng phát ra tiếng động inh ỏi.

Bên ngoài có tiếng chân người chạy đến rần rật.

Đó là những bọn cung nhân Thạch Động.

Vừa thấy Lâm Viết Hùng và Địa Vương Quyền trong căn nhà đá chúng thất kinh lùi lại.

Quái nhân nói lớn:

- Cung môn! Hãy đến nói với Hồng Nhi là ta truyền lệnh hủy bỏ cuộc giao đấu và đến đây nghe ta dạy việc.

Bọn cung nhân cúi đầu nói:

- Xin tuân lệnh tổ s.

Quái nhân đưa cho bọn cung nhân một cây lệnh kỳ. Chúng cầm lệnh kỳ đi rất vội vã.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc nhìn Địa Vương Quyền nói nhỏ:

- Người này là tổ sư Thạch Bảo Động sao?

Địa Vương Quyền đáp:

- Bên trong có nhiều bí hiểm, hãy chờ xem!

Chỉ chốc lát đã thấy Hồng Nơ Bảo Chúa dắt hai cung nữ thân cận chạy đến. Minh nàng ướt đầm mồ hôi, đôi mắt ngấn lệ.

Nàng ôm quái nhân, khóc sột mọt:

- Mẹ!

Tiếng gọi của Hồng Nơ làm cho Lâm Viết Hùng và Địa Vương Quyền kinh ngạc; - Người này là đàn bà? Là mẹ nàng?

Ồ! Thật là một sự việc không ai có thể lường trước được.

Tại sao mẹ nàng lại bị hành hạ như vậy? Bà là mẹ của Hồng Nơ Bảo Chúa, dưới tay có hàng ngàn môn nhân hầu hạ kia mà.

Địa Vương Quyền hỏi Hồng Nơ Bảo Chúa:

- Sao? Lão tiên bối lại là đàn bà ư?

Hồng Nơ đáp:

- Phải! Người chính là mẹ tôi.

Bà lão nói:

- Hồng nhi! Con đã bắt những người nào giam trong thạch động?

- Một cô gái tên Xuân Chờ và một chàng trai tên là Lâm Thế Anh.

- Họ đến đây để làm gì?

- Để đòi Hắc Thạch Bảo Động.

- Đòi Hắc Thạch Bảo Động?

- Đúng vậy! Vì Xuân Chờ là con gái của Tà Thần Hứa Bang!

-Ồ! Sao việc này con không nói cho mẹ biết?

- Thưa mẹ, con không thể giao trả Thạch Động cho Xuân Chờ được vì thù của mẹ con cha trả được.

- Thôi! Việc này mẹ có chủ trương. Con mau thả hết những người con bắt giam trong Thạch Động này, và mời họ đến đây.

Hồng Nơ tuân lệnh bước ra ngoài phòng đá rồi biến mất.

Bà lão trong phòng đá nói với Lâm Viết Hùng và Địa Vương Quyền:

- Hai vị chớ kinh hãi. Tôi chính là một người đàn bà. Mấy m oi năm về trước tôi là một giai nhân tuyệt sắc.

Giọng nói của bà lão lúc này không còn rùng rợn mà có vẻ ôn tồn thân mật hơn.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Nếu vậy lão tiên bối đã bị người ta hãm hại sao?
- Đúng vậy!
- Ô! Kẻ nào đã tàn nhẫn dùng thủ đoạn quái ác như vậy?

Bà lão nhìn thẳng vào mặt Lâm Viết Hùng hỏi:

- Ngươi muốn biết?
- Phải! Với hoàn cảnh này vẫn bối quả có cảm tình với lão tiên bối.
- Ngươi muốn biết để làm gì?

Lâm Viết Hùng nói:

- Thừa lão tiên bối, đã là phận trai sống trong vũ trụ, thấy việc bất bình cần phải can thiệp. Nếu trong võ lâm còn di lưu những mầm độc hại thì trách nhiệm về phần tuổi trẻ chúng tôi.

Quái nhân đắc ý cười ha ha:

- Thế thì hay lắm! Ta ngồi hơi đây đã gần mười lăm năm rồi! Trong thời gian đó đối với ta nó dài biết bao nhiêu.

Lâm Viết Hùng trở mắt nhìn thân hình khốn khổ của bà lão, nói:

- Lão tiên bối bị khoá chân nơi đây đến gần mười lăm năm? Ồ! Mười lăm năm đối với một người bị hành hình như vậy quả thật đau đớn.

Bà lão đau khổ nói:

- Tiểu tử! Ngươi đã bao giờ nghe người ta nói đến một cái tên Mỹ Diện Tiên Phi cha?

Địa Vương Quyền “á” lên một tiếng:

- Mỹ Diện Tiên Phi là một giai nhân tuyệt sắc trước đây hai mươi năm, giang hồ đều xôn xao bàn tán.

Bà lão gật đầu:

- Mỹ Diện Tiên Phi chính là ta.

Địa Vương Quyền le lối:

- Trời! Ai ngờ một giai nhân tuyệt sắc giang hồ mà thân thể đến nỗi này?

Địa Vương Quyền ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Nhưng...

hình như Mỹ Diện Tiên Phi là người yêu của Kiếm Thần Đoạt Mệnh Khách mà?

- Đúng rồi! Ta là vợ của Kiếm Thần Đoạt Mệnh Khách. Mà Kiếm Thần Đoạt Mệnh Khách là em ruột của Tà Thần Hứa Bang đấy.

Lâm Viết Hùng nghe nói lùi lại một bước, mặt đầy kinh ngạc la lên:

- Ô! Lão tiên bối là vợ của Diên ác Sát?

Địa Vương Quyền xen vào:

- Phải rồi! Bà là vợ của Diên ác Sát. Vì Diên ác Sát trước kia là Kiếm Thần Đoạt Mệnh Khách.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Ôi! Diên ác Sát tàn nhẫn quá! Trước kia hại mạng anh ruột của mình là Tà Thần Hứa Bang trong hang đá, bây giờ lại hại vợ trong Thạch Động thế này.

Bà lão thở dài:

- Diên ác Sát không phải là người xấu, chỉ vì người bị một người đàn bà đẹp làm cho ông ta mất hết lương tri.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Câu chuyện như thế nào xin lão tiên bối kể lại thử.

- Cũng trước đây hai mươi năm, trong giang hồ còn có một người đàn bà rất đẹp tên là Hà Nương Tiên Tử, mà võ lâm giang hồ thường gọi là Hà Nương Nương!

Hà Nương Nương so với ta thì sắc đẹp còn lộng lẫy hơn nhiều. Ngoài sắc đẹp lộng lẫy ấy lại còn có thêm nụ cười rất quyến rũ, ai trông thấy cũng phải mê hồn.

Qua một thời gian hành hiệp giang hồ, chồng ta bị Hà Nương Nương dùng sắc đẹp quyến rũ.

Điều đó ta chẳng nói làm chi, nhưng chồng ta lại nghe lời ả muốn lấy cây Đoạt Hồn Kiếm của ta là một báu vật võ lâm gia sư ta di lưu lại để trao tặng ả.

Lâm Viết Hùng “ồ” lên một tiếng, nói:

- Thật là một đòi hỏi phi lý!

Bà lão nói:

- Ta nhất định không trao kiếm báu. Chồng ta vì quá mê con dâu phụ ấy nên đã hành hạ ta, bắt ta xiềng vào động đá, đâm thủng hai bàn chân bằng loại dây gân, mỗi khi cử động đau đớn khôn cùng.

Nghe tới đây lòng Lâm Viết Hùng như lửa đốt, tròn tròn mắt nói:

- Điên ác Sát lại có thể hành động tàn nhẫn với vợ mình như thế sao?

Bà lão nói:

- Bản tánh con người dù hiền lành đến đâu mà khi bị mê hoặc thì cũng trở thành bất nhân bất nghĩa. Ngày nay chồng ta bị điên loạn chính là để trả những nghiệp báo ấy. Ta không giận Điên ác Sát, chính Hà Nương Nương đã mượn tay chồng ta để hại ta, còn chồng ta chỉ là con vật bị sai khiến.

Địa Vương Quyền xen vào hỏi:

- Kết quả cây Đoạt Hồn Kiếm có về tay Hà Nương Nương hay không?

Bà lão nói:

- Ta biết trước sau chồng ta cũng tước đoạt về tặng tình nhân nên đem dầu cái võ kiếm vào một nơi bí mật. Vì những chiêu thức của pho kiếm pháp này đều ghi trọn trên võ. Dầu chồng ta có lấy được kiếm mà không có bao kiếm cũng trở thành vô dụng.

Quả nhiên, sau khi bắt ta xiềng vào phòng đá này, chồng ta đã cướp đoạt cây Đoạt Hồn Kiếm đem trao tặng cho dâu phụ Hà Nương Nương.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Lão tiên bối có biết Hà Nương Nương hiện giờ ở đâu không?

- Bây giờ thì ta không rõ. Nhưng trước kia Hà Nương Nương có một tình nhân là đồ đệ của Huyền Môn Cung.

Lâm Viết Hùng nghe nói lạnh người.

Bà lão nói tiếp:

- Thấy Hà Nương Nương đoạt được bảo vật, người tình của ả nổi tham rồi cướp giật, nên bị con dâm phụ đó chém cụt mất hai ngón tay.

Lâm Viết Hùng ré lên:

- A! Hắn chính là Phan Thọ An, tên phản đồ của Huyền Môn Cung rồi.

Bà lão trố mắt hỏi:

- Tiểu tử! Mày biết người đó sao?

Lâm Viết Hùng nói:

- Nó chính là kẻ thù của sư môn. Kẻ thù của song thân văn bối, đồng thời cũng là kẻ thù của tất cả các môn phái trong giang hồ hiện nay.

Bà lão trầm giọng nói tiếp:

- Cả hai chúng nó là phường gian ác, nhưng chẳng biết hiện tại đôi tình nhân ấy còn sống chung với nhau nữa hay không?

Lâm Viết Hùng nói:

- Văn bối xin hứa sẽ băm thây cả đôi tình nhân ấy để trả thù cho tất cả mọi người.

Bà lão thích chí cười lớn:

- Nhưng ta muốn con dâm phụ ấy phải bị cây kiếm báu đâm vào đầu nó cũng như nó đã đâm vào đầu ta vậy.

Địa Vương Quyên kinh ngạc, hỏi:

- Hà Nương Nương đã đâm kiếm vào đầu lão tiên bối sao?

- Đúng vậy! Sau khi không lấy được bao kiếm, dâm phụ Hà Nương Nương đã xách kiếm đến đây buộc ta phải trao luôn bao kiếm cho ả. Ta thì chết chứ nhất định không chịu trao võ kiếm, vì thế mà Hà Nương Nương đã đâm lờ kiếm vào trong óc ta.

Lâm Viết Hùng nói:

- Lờ kiếm trên đầu lão tiên bối chính là Đoạt Hồn Kiếm sao?

- Phải đấy!

Lâm Viết Hùng lạnh lùng nói:

- Văn bối không ngờ trên thế gian này lại có người đàn bà lòng dạ hiểm ác nh vậy?

Mọi người vừa nói tới đây thì Hồng Nơ đã đưa Xuân Chờ vào phòng đá, theo sau còn có Đoạn Đầu Nhân, Lư Hoàng Yến và một môn nhân Bạch Y nữa.

Tất cả trông thấy cảnh tượng như vậy đều sửng sốt.

Bà lão bảo Hồng Nơ:

- Hồng nhi! Con hãy giải huyết đạo cho Xuân Chờ sư tử của con đi!

Hồng Nơ ngơ ngác:

- Cô nương này là sư tử của con sao?

Lâm Viết Hùng thay bà lão đứng ra kể lại mọi chuyện vừa xảy ra cho mọi người nghe. Ai nấy tưởng chừng như vừa trải qua một cơn mộng ảo.

Hồng Nơ giải ba huyết đạo cho Xuân Chờ, nàng trở lại bình thường đứng nhìn Lâm Viết Hùng trân trời.

Lâm Viết Hùng gọi:

- Xuân Chờ cô nương!

Xuân Chờ ứa lệ:

- Lâm ca! Anh đã mạo hiểm vào đây cứu em sao?

Lâm Viết Hùng nói:

- Từ trước đến nay chúng ta đã hiểu lầm nhau. Chúng ta đã có chung một mối tình là nhân đạo, và cùng chung một mối thù là tội ác dã man. Vậy từ nay chúng ta phải đoàn kết với nhau để xây đắp mối tình và tận diệt mối thù.

Đoạn Đầu Nhân, Lư Hoàng Yến và Xuân Chờ nghe nói đều cảm động.

Bà lão nói:

- Lâu nay ta cần gìn giữ tổ chức Thạch Động là mơ ước một việc báo thù. Nay Lâm thiếu hiệp đã hứa sẽ báo thù cho ta thì ta chẳng cần gìn giữ làm gì nữa. Hắc Thạch Bảo Động sẽ giao lại cho Xuân Chờ quản thủ.

Dứt lời, bà truyền cho Hồng Nơ trao lại Kỳ lệnh cho Xuân Chờ.

Xuân Chờ nói:

- Trước đây cháu tưởng người ngoài đến chiếm đoạt công trình của gia phụ nên mới có ý ấy. Nay xin thúc mãi cứ giữ quyền cai quản Thạch Động, cháu không có ý chiếm đoạt.

Bà lão nói:

- Đó là ý nguyện của ta, tiểu điệt chớ từ chối.

Đoạn bà quay lại nói với Hồng Nơ:

- Vô kiếm Đoạt Hồn con tỳ nữ Lu A đã đem về trao lại cho con rồi chứ?

Hồng Nơ nói:

- Dạ có! Hiện con cất trong phòng đá nơi hậu cung.

Bà lão nói:

- Con mau đem vô kiếm ra đây.

Hồng Nơ tuân lệnh quay gót ra đi. Chỉ loáng mắt nàng đã xách vô kiếm tới.

Bà lão cầm vô kiếm, trịnh trọng nói:

- Ta thiết nghĩ, trừ Lâm thiếu hiệp ra thì không còn ai có đủ bản lĩnh báo thù cho ta cả. Vậy ta tặng cho Lâm thiếu hiệp thanh kiếm này, và ước mong tự tay thiếu hiệp sẽ đâm vào đầu con yêu phụ đó cũng như nó đã đâm vào đầu ta vậy.

Mọi người nghe nói đều cảm động, đứng nhìn bà lão lặng thinh không nói lời nào.

Bà quay sang Hồng Nơ nói:

- Khi rút kiếm khỏi đầu mẹ, mẹ sẽ vĩnh viễn từ trần. Công việc khó nhọc của mẹ nuôi dưỡng con cho tới lúc trưởng thành cốt mong để trả thù cho mẹ. Nhưng nay trách nhiệm ấy đã có người nhận lấy, con nên coi những người ấy như những ân nhân. Từ nay, không có mẹ, con nên xem Xuân Chờ tỷ tỷ của con như một người thân, vì trên đời này chỉ còn có Xuân Chờ với con là cùng một dòng máu.

Hồng Nơ quá đau lòng nhào tới ôm chân bà lão, khóc nức nở:

- Mẹ! Mẹ đừng chết!

Bà lão trốt mắt nhìn nàng:

- Srao? Con muốn mẹ sống để kéo dài mãi chuỗi ngày đau đớn thế này ư?

- Nhưng con không muốn mất mẹ!

Bà lã lạng thình một lúc, rồi quay sang Xuân Chờ nói:

- Xuân điệt! Hãy đến đây!

Xuân Chờ đôi mắt ngân lệ, từ từ bước tới. Bà lão nắm tay Hồng Nơ đặt vào tay Xuân Chờ, nói:

- Hồng nhi còn nhỏ tuổi, việc đời cha từng trải, rồi đây sẽ sống bơ vơ một mình.

Nó là em của Xuân điệt. Thúc Mẫu gởi gắm nó cho Xuân điệt, hãy thương yêu và giúp đỡ trong tình máu mủ.

Xuân Chờ cha kịp nói lời nào thì bà lão đã đưa tay rút mạnh lời kiếm. Bà hét lên một tiếng nhào xuống đất tắt thở. Mắt bà trào ra hai dòng lệ, đôi môi hé mở nhcòn muốn nói gì với Xuân Chờ và Hồng Nơ vậy.

óc não bà đổ ra trắng xóa, trồn lẩn với máu tư ơi.

Trước cảnh ấy không ai tránh khỏi đau lòng.

Hồng Nơ một tay nắm chặt Xuân Chờ, một tay ôm xác bà lão ngất lịm.

Giờ phút đau đớn ấy không ai dám thờ mạnh để cắt đứt một niềm mật cảm thiêng liêng.

Qua một lúc lâu, Hồng Nơ tỉnh dậy. Mọi người xúm lại khuyên giải nàng.

Giữa tình thương của mọi người, Hồng Nơ cũng dần dần vui đi những niềm tủi sầu.

Lâm Viết Hùng bước tới, lợm thanh kiếm báu lên, chùi sạch rồi đút vào bao.

Chàng thấy trên bao kiếm có ghi những khẩu quyết, và cách tập luyện Đoạt Hồn Kiếm. Đúng là môn kiếm pháp lợi hại cha từng thấy.

Chàng quay lại nói với Đoạn Đầu Nhân:

- Kiếm này thuộc về Anh đệ.

Lâm Thế Anh lắc đầu:

- Lão tiên bối đã tặng cho Lâm ca và giao trọng trách báo thù. Tại sao Lâm ca trao cho tiểu đệ?

Lâm Viết Hùng nói:

- Có hai lý do mà Anh đệ phải nhận giữ cây kiếm này. Thứ nhất, Anh đệ đã có lòng bạo hiểm vào Thạch Động thì phần thưởng này của Anh đệ. Thứ hai, đại hội quần hùng trên đỉnh Thương Sơn sắp đến nơi, các vị tiền bối Hải Thiên Tứ Hữu tin cậy vào võ công của Anh đệ trong kỳ đại hội ấy. Kiếm báu này sẽ giúp cho Anh đệ đem lại niềm tin, khôi phục lòng những người vì Anh đệ mà khổ cực lâu nay.

Lâm Thế Anh hỏi:

- Còn việc trả thù cho lão tiền bối này?

Lâm Viết Hùng nói:

- Đó là nhiệm vụ của chúng ta. Tất cả chúng ta ở đây đều có bổn phận đó.

Mọi người xen vào ép buộc, Lâm Thế Anh bất đắc dĩ phải nhận lấy thanh kiếm Đoạt Hồn dắt vào lưng.

Lâm Viết Hùng nói:

- Ngày đại hội quần hùng không còn xa lắm, Anh đệ phải dành thì giờ để luyện môn kiếm pháp Đoạt Hồn.

Đoạn Đầu Nhân Lâm Thế Anh gật đầu.

Địa Vương Quyền nói:

- Việc trước tiên chúng ta phải tổng táng thi thể lão tiền bối đã.

Hồng Nơ nói:

- Lúc còn sống gia mẫu đã lo trước việc đó.

Dứt lời, nàng ra lệnh cho môn nhân Thạch Động đưa xác bà lão vào một căn hầm mai táng trước một pho tượng thần.

Công việc hoàn tất. Hồng Nơ đem lệnh kỳ trao cho Xuân Chờ và nói:

- Hôm nay gia mẫu không còn nữa, tiểu muội xin giao quyền điều hành Thạch Động lại cho tỷ tỷ.

Xuân Chờ nói:

- Chị còn nhiều việc ngoài giang hồ cha hoàn tất. Chị cha yên lòng chôn chân ở đây. Hồng muội lâu nay đã thạo công việc trong Thạch Động, vậy cứ tiếp tục nắm quyền điều khiển, sau này sẽ liệu.

Hồng Nơ khóc nức nở:

- Không không! Tỷ tỷ đừng bỏ tiểu muội ở đây một mình...

Địa Vương Quyền thấy tình cảnh hai người cảm động nói:

- Xuân cô nương nên ở lại với Hồng cô nương trong một thời gian để Hồng cô nương có đủ thì giờ nguôi ngoai sầu cảm Xuân Chờ lưỡng lự cha biết giải quyết, thì tất cả các môn nhân trong Thạch Động kéo đến đồng thanh hô lớn:

- Chúng tôi yết kiến Bảo chúa Xuân Chờ.

Tiếng reo vang dội cả Thạch Động.

Lâm Viết Hùng nói:

- Xuân muội nên nán lại đây thu xếp công việc của sư môn trong một thời gian.

Đó cũng là nguyện ước của thân phụ muội đấy.

Xuân Chờ bắt đắc dĩ phải nghe theo.

Nàng hướng vào Lâm Viết Hùng, Địa Vương Quyền, và Lư Hoàng Yên nói:

- Xin hẹn tái ngộ trong ngày đại hội quần hùng ở đỉnh Thương Sơn.

Lư Hoàng Yên cầm tay Xuân Chờ nói:

- Em rất mong ngày gặp lại Xuân tỷ tỷ.

Qua những phút giây lu luyến, Xuân Chờ và Hồng Nơ tiễn bốn người bạn ra khỏi Thạch Động.

Đoạn Đầu Nhân và Lư Hoàng Yên dặt tay nhau phi thân vun vút như hai vệt khói mờ. Còn Lâm Viết Hùng và Địa Vương Quyền hình như cha dứt bỏ sợi dây lu luyến với Thạch Động nên lệnh mệnh theo sau.

Đoạn Đầu Nhân thấy thế quay lại nói:

- Tôi cần tìm chỗ để luyện Đoạt Hồn Kiếm Pháp. Xin hẹn tái ngộ đỉnh Thương Sơn